

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและอุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นผลมาจากการปฏิบัติตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ถึง 4 (สำนักนายกรัฐมนตรี สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2525-2529) และในการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจได้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมในทุกด้าน อุตสาหกรรมการผลิตเครื่องเรือนเป็นส่วนหนึ่งที่ภาครัฐบาลให้ความสนใจ และให้การส่งเสริมเป็นอย่างมาก ประกอบกับประเทศไทยเป็นประเทศที่มีวัตถุดิบและทรัพยากร ที่สามารถนำมาผลิตเครื่องเรือนได้หลายประเภท เช่น ไม้สัก ไม้มะค่า ไม้ประดู่ ไม้เนื้อแข็งอื่นๆ ไม้ยางพารา ไม้ไผ่ หวาย เป็นต้น อีกทั้งสภาพของแรงงานในประเทศเป็นแรงงานที่มีคุณภาพและค่าแรงที่ไม่สูงมาก จึงทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสามารถที่จะพัฒนาและเพิ่มปริมาณการผลิตเครื่องเรือนได้อีกมาก เนื่องจากสภาพของตลาดในประเทศและต่างประเทศ ยังมีความต้องการเครื่องเรือนที่ผลิตจากประเทศไทยอีกมาก ดังจะเห็นได้จากการจัดแสดงสินค้าประเภทเครื่องเรือนและสินค้าอุตสาหกรรมที่ส่งขายต่างประเทศ ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมและกรมพาณิชย์สัมพันธ์เสมอ (ทวิส เห่งสา, 2526:2) ในช่วงปี พ.ศ. 2529 ประเทศไทยมีการส่งออกสินค้าประเภทเครื่องเรือนเป็นมูลค่าสูงถึง 2,957 ล้านบาท ในขณะที่มีการนำเข้ามูลค่าเพียง 115 ล้านบาท ประเทศไทยได้เปรียบดุลการค้าจากสินค้าประเภทเครื่องเรือนสูงถึง 2,842 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2530 มูลค่าการส่งออกเครื่องเรือนสูงถึง 6,199.6 ล้านบาท คิดเป็นมูลค่าเพิ่ม 75% จากปี พ.ศ. 2529 (กองแผนงาน กรมป่าไม้, 2529: 37) และในช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 แนวโน้มของตลาดเครื่องเรือนเพื่อการส่งออกของไทยจะขยายตัวต่อเนื่อง

นับจากปี พ.ศ. 2530 (ธวัชชัย ยงกิตติกุล, 2531:25) ปัจจุบันโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องเรือนของประเทศได้ขยายตัวออกไปมากทั้งขนาดเล็ก ขนาดกลางและขนาดใหญ่ รวมทั้งสิ้นประมาณ 2,560 โรงงาน (กรมป่าไม้, 2525-2530) แต่เนื่องจากโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ประสบปัญหาการขาดแคลนวัตถุดิบ ดังนั้นในปี พ.ศ. 2529 กรมป่าไม้ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้สนับสนุนการตั้งโรงงานแปรรูปไม้ลักษณะอุตสาหกรรมต่อเนื่องขึ้น เพื่อให้โรงงานนำไม้

มาใช้ประโยชน์อย่างครบวงจร โดยนำเศษไม้ ปลายไม้ ไม้ยูคาลิปตัส ไม้ยางพารา และวัสดุทันทานมาใช้ (กองแผนงาน กรมป่าไม้, 2529: 34) ซึ่งเป็นการใช้วัตถุดิบภายในประเทศอย่างคุ้มค่า และสนับสนุนให้โรงงานผลิตวัสดุสำเร็จรูปเพื่อจำหน่ายทั้งในและต่างประเทศ จากการศึกษารายได้มูลค่าการส่งออก และการขยายตัวของโรงงานอุตสาหกรรมผลิตเครื่องเรือนที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดปัญหาการขาดแคลนช่างเทคนิคและช่างฝีมือที่มีความรู้ความชำนาญด้านเครื่องเรือนอย่างแท้จริง แม้รัฐบาลจะมีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาช่างฝีมือและช่างเทคนิคให้มีคุณภาพ โดยใช้หลักสูตรระยะสั้นก็ตาม แต่ก็ยังไม่เป็นการเพียงพอ เพราะลักษณะของการผลิตเครื่องเรือนในปัจจุบันต้องใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ทันสมัยประกอบด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง เพื่อเพิ่มปริมาณการผลิตในระบบโรงงานอุตสาหกรรมให้เพียงพอับความต้องการของผู้ใช้

การผลิตเครื่องเรือนในประเทศไทยมีอยู่มากมายกระจายอยู่ทั่วประเทศ จากการสำรวจของกองบริการอุตสาหกรรม เมื่อปี พ.ศ. 2521 ทั่วประเทศไทยมีโรงงานผลิตเครื่องเรือนที่จดทะเบียนกับกองบริการควบคุมโรงงานทั้งสิ้น 1,380 แห่ง (สำนักงานวิจัยธนาคารกรุงเทพ, 2530: 4) มีจำนวนคนงานประมาณ 4,380 คน นอกจากนี้ยังมีผู้ประกอบการอุตสาหกรรมรายย่อยที่ไม่ได้จดทะเบียนกับกองควบคุมโรงงานอีกประมาณ 1,000 รายซึ่งกระจายอยู่ทั่วไป ลักษณะของกิจการจะเป็นกิจการขนาดเล็ก ซึ่งมีลักษณะการผลิตแบบรับสั่งทำหรือรับเหมารายย่อย (Job Order or Subcontracted Basis) การผลิตส่วนใหญ่ยังคงเป็นงานฝีมือและผลิตเพื่อตลาดภายในประเทศ กรรมวิธีการผลิตยังล้าสมัยอยู่ ทั้งนี้เพราะผู้ผลิตเกือบทั้งหมดมีเงินทุนน้อยไม่สามารถจัดหาเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ทันสมัยมาใช้ได้ทำให้ต้องใช้เวลานานในการผลิตเครื่องเรือนแต่ละชิ้น และไม่สามารถผลิตเครื่องเรือนให้เป็นแบบมาตรฐานได้ (พนิดา ศกุนตะประเสริฐ, 2526: 25)

แนวเหตุผลและทฤษฎีที่สำคัญ

การพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องเรือนของไทยให้มีมาตรฐาน และคุณภาพเป็นที่ยอมรับของตลาดต่างประเทศนั้น จะต้องมีการปรับปรุงขั้นตอนกรรมวิธีการผลิต โดยใช้เทคโนโลยีและเครื่องจักรกลที่ทันสมัยช่วยในการผลิต และการพัฒนารูปแบบของเครื่องเรือนให้เหมาะสมกับรสนิยมและความต้องการของผู้ใช้ ดังนั้นจากสภาพการขยายตัวของอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องเรือน จึงทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงานที่มีคุณภาพระดับช่างเทคนิคเพื่อควบคุมการผลิตและพัฒนารูปแบบเครื่องเรือนให้มีคุณภาพและสวยงาม

กรรมวิธีการผลิตเครื่องเรือนในระบบอุตสาหกรรม มีดังนี้ (พรณี อีสรวงศ์ไพศาล

2519: 27-32)

1. ขั้นตอนการออกแบบ ประกอบด้วย

1.1 การออกแบบหรือการร่างแบบเป็นลักษณะงาน 2 มิติหรือ 3 มิติ (Sketch design) ซึ่งในการออกแบบจะต้องคำนึงถึงขนาดสัดส่วนผู้ใช้ทางด้านกายภาพ (Ergonomic) ความต้องการทางพฤติกรรมการใช้งาน

1.2 การทำต้นแบบ (Prototype) เพื่อศึกษาหาขนาดรูปร่างความสวยงามและรายละเอียดที่ถูกต้องของแบบเครื่องเรือน

1.3 การวิเคราะห์และประเมินผล (Analysis and evaluation) ของต้นแบบเครื่องเรือนที่จัดทำขึ้นมาวิเคราะห์หาข้อบกพร่องทางด้านต่างๆ เช่น ทางด้านการสนองประโยชน์ใช้สอย ขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมและสะดวกต่อการใช้งาน รูปร่างที่สวยงามสอดคล้องกับการใช้งานและสามารถนำไปผลิตได้

1.4 ขั้นการปรับปรุงแก้ไข (Improving) เป็นการปรับแก้ตามผลจากการวิเคราะห์หาข้อบกพร่อง เพื่อการพัฒนาเครื่องเรือนให้มีคุณภาพ

1.5 ขั้นตอนเตรียมการผลิต เป็นการเขียนแบบ (Working drawing) ตามแบบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เพื่อส่งให้ฝ่ายโรงงานผลิตตาม

2. ขั้นตอนกระบวนการผลิตเครื่องเรือน ประกอบด้วย

2.1 การเตรียมวัสดุอุปกรณ์เพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตเครื่องเรือน เช่น ไม้จริง ไม้อัด แผ่นลามิเนท แผ่นปาร์ติเกิลบอร์ด ฟองน้ำ ผ้า สปริง อื่นๆ เป็นต้น

2.2 ขั้นตอนการอบหรือไล่ความชื้นในวัสดุพวกไม้ ให้เหลือความชื้นประมาณ 7-10% โดยการตามหรือผึ่งให้อากาศถ่ายเทได้สะดวก ประมาณ 7 วัน

2.3 ขั้นตอนการตัดและสร้างชิ้นส่วนประกอบต่างๆ ของเครื่องเรือน โดยการนำวัสดุที่เตรียมไว้มาเลื่อย ตัด ไส เกลาะ เจาะ ขัด ตกแต่งผิว

2.4 ขั้นตอนการประกอบ

2.5 ขั้นตอนการตกแต่งและงานบุวม

2.6 ขั้นตอนการเก็บ และการบรรจุหีบห่อเตรียมขนส่งเคลื่อนย้าย

จากขั้นตอนกรรมวิธีการผลิตเครื่องเรือนระบอบอุตสาหกรรมนี้ ทำให้การจัดการเรียนการสอนทางด้านอาชีวศึกษาที่ผลิตช่างเทคนิคทางการผลิตเครื่องเรือนนั้น จำเป็นต้องมีการ

เน้นความรู้ภาคทฤษฎีควบคู่ไปกับการปฏิบัติ โดยเฉพาะความรู้ทางด้านการออกแบบเครื่องเรือนประเภทต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องตามประโยชน์ใช้สอยหรือลักษณะการใช้งาน สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ได้เห็นถึงความต้องต้องการของสาขาวิชาชั้นด้านเครื่องเรือน จึงให้วิทยาเขตในสังกัดจัดการเรียนการสอนในสาขาช่างเทคนิค ซึ่งมีอยู่ 3 วิทยาเขต ได้แก่ วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ วิทยาเขตเทคนิคกาญจนาภิเษก (จ.เชียงใหม่) และวิทยาเขตเทคนิคตาก โดยทั้ง 3 วิทยาเขตนี้ ได้มีการจัดการเรียนการสอนใน 2 ระดับ คือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ซึ่งจะเน้นทางด้านการศึกษาปฏิบัติทักษะและฝีมือเป็นส่วนใหญ่และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) นั้นจะเน้นถึงความสามารถด้านช่างฝีมือและช่างเทคนิค ที่มีความรู้ทางด้านการออกแบบ และการผลิตเครื่องเรือนในระบบอุตสาหกรรม

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอน ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาช่างเทคนิคที่มีวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ดังนี้ (วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา สาขาช่างเทคนิค 2531: 5)

1. เพื่อผลิตบุคลากรระดับช่างฝีมือและช่างเทคนิค สำหรับงานอุตสาหกรรมเครื่องเรือนที่มีความชำนาญด้านการผลิตเครื่องเรือนทั่วไป และการผลิตในระบบโรงงานอุตสาหกรรม
2. เพื่อผลิตบุคลากรที่มีความสามารถในด้านการออกแบบและการเขียนแบบด้านเครื่องเรือน ตลอดจนการวางแผน การกำหนดขั้นตอนการผลิต การประมาณราคา การใช้และบำรุงรักษาเครื่องจักรกลที่ใช้ในกระบวนการผลิตเครื่องเรือน
3. เพื่อผลิตนักออกแบบและหัวหน้างานที่ปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพ ด้วยหลักวิชาการที่มีการวางแผนและควบคุมอย่างรอบคอบ ประหยัด รวดเร็วตรงต่อเวลา แก้ปัญหาด้วยหลักการและเหตุผล มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่
4. เพื่อผลิตช่างเครื่องเรือนที่มีคุณธรรม มีระเบียบวินัย มีความคิดสร้างสรรค์ ปรับปรุงตนเองให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ มีความขยันหมั่นเพียร ซื่อสัตย์สุจริต และมีความสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม

การจัดเนื้อหาวิชาในหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของสาขาช่างเทคนิคนี้ ได้แบ่งออกเป็น 3 หมวดวิชา คือ

1. หมวดวิชาพื้นฐาน 19 หน่วยกิต ประกอบด้วยวิชาด้านมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ ภาษาศาสตร์ คณิตศาสตร์ นันทนาการ ซึ่งได้แก่วิชา ศิลปนิยม มนุษย์สัมพันธ์ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ กลศาสตร์ประยุกต์ นันทนาการ และพลศึกษา

2. หมวดวิชาชั้นเฉพาะสาขา 65 หน่วยกิต ประกอบด้วยวิชาต่างๆ 3 ด้าน คือ

2.1 วิชาด้านงานออกแบบเขียนแบบได้แก่ วิชาเขียนแบบเครื่องเรือน ภาพวาดศึกษาประวัติเครื่องเรือน ออกแบบตกแต่งภายใน 1,2,3, ออกแบบเครื่องเรือน 1,2,3,

2.2 วิชาด้านการวางแผนและการควบคุม ได้แก่ วิชาเทคโนโลยีของวัตถุ การใช้และการบำรุงรักษาเครื่องจักรกล การควบคุมการผลิต การวางแผนงานและการประมาณราคา การจัดการโรงงานและเครื่องมือ เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม การศึกษาและปรับปรุงงาน ไฟฟ้าโรงงาน

2.3 ด้านงานผลิต ได้แก่ วิชาปฏิบัติงานเครื่องเรือน 1,2,3,4 งานแต่งผิว 1,2

จากโครงสร้างของหลักสูตรสาขาช่างเคหภัณฑ์ดังกล่าว จะเห็นว่าวิชาออกแบบเครื่องเรือนนั้นมีความสำคัญมากวิชาหนึ่ง เพราะเป็นวิชาชั้นเฉพาะสาขาซึ่งต้องใช้เวลาศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้อย่างแท้จริง และสอดคล้องกับสภาพความต้องการของตลาดแรงงาน เนื่องจากในระบบอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องเรือน การออกแบบนั้นมีความสำคัญมากนักออกแบบจะต้องมีความรู้และความเข้าใจในลักษณะของประเภทเครื่องเรือนตามลักษณะการใช้งานของกลุ่มผู้ใช้ ตลอดจนรู้จักกรรมวิธีการผลิตเครื่องเรือนลักษณะต่างๆ เพื่อป้องกันการขาดทุน

จากสถานการณ์การจัดการเรียนการสอนทางด้านสาขาช่างเคหภัณฑ์ ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จากการสอบถามและการสัมภาษณ์อาจารย์ ผู้สำเร็จการศึกษาและผู้ประกอบการแล้ว ควรจะมีการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาออกแบบเครื่องเรือน เพื่อให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นในหลักสูตรและสอดคล้องกับความต้องการของสภาพสังคมและตลาดแรงงาน จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยเห็นความจำเป็นในการรวบรวมความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาเนื้อหาวิชาออกแบบเครื่องเรือน สำหรับนักศึกษาสาขาช่างเคหภัณฑ์ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนวิชาออกแบบเครื่องเรือน ควรมีการกำหนดหัวข้อเนื้อหาวิชาที่สำคัญซึ่งสัมพันธ์สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องเรือน ในขั้นของการเตรียมเนื้อหาวิชานี้จำเป็นต้องให้ผู้ที่มีความชำนาญและมีประสบการณ์ทำงานที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องเรือน นักวิชาการด้านการออกแบบเครื่องเรือน และผู้สำเร็จการศึกษาสาขาช่างเคหภัณฑ์ที่มีประสบการณ์ในโรงงานอุตสาหกรรม ให้เข้ามามีส่วนร่วมกำหนดแนวทางและความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้การศึกษาอุตสาหกรรมเครื่องเรือนเป็นไปอย่างถูกต้องและกว้างขวาง

ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล (2529:140) ได้สรุปรูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรไว้ 5 ขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. การกำหนดเนื้อหาของหลักสูตร
3. การนำหลักสูตรไปใช้
4. การประเมินผลหลักสูตร
5. การปรับปรุงผลหลักสูตร

การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรตามแนวคิดของธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล (2529:142) จะต้องประกอบด้วยเนื้อหาสาระของการสอนและระดับของจุดมุ่งหมายหรือระดับของพฤติกรรม ที่ผู้พัฒนาหลักสูตรตั้งใจจะปลูกฝังซึ่งมีอยู่ด้วยกันสามด้าน คือ ให้เกิดความรู้ ทักษะและเจตคติ ถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไปข้อความนั้นไม่มีคุณสมบัติเป็นจุดมุ่งหมายได้เลย

การพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดของวัลลภ กันทรพันธ์ (2529:15) หมายรวมถึงการพัฒนาเนื้อหาไปด้วย ซึ่งมองได้ 2 ลักษณะคือ

1. พัฒนาที่ตัวหลักสูตร คือ ตัวหลักสูตรย่อมประกอบด้วย หลักการ จุดหมาย จุดประสงค์ ระดับต่างๆ โครงสร้างและเนื้อหาวิชาตลอดจนแนวทางการประเมินผลสิ่งต่างๆเหล่านี้ เมื่อกำหนดหรือจัดทำขึ้นมาแล้วอาจยังขาดความเหมาะสม ความสอดคล้องกลมกลืน ดังนั้นอาจต้องมีการปรับปรุงกับสภาพความต้องการของสังคมยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในตัวหลักสูตรจึงจะมีผลให้หลักสูตรมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. การพัฒนาในด้านการนำหลักสูตรไปใช้ ได้แก่ การปรับปรุงในด้านการจัดการศึกษาตามหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การจัดบุคลากรและวัตถุประสงค์การเรียนการสอน ตลอดจนการวัดและประเมินผล อันเป็นลักษณะของการนำหลักสูตรไปใช้จริงๆในโรงเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะตามที่หลักสูตรกำหนด ซึ่งถือเป็นการพัฒนาหลักสูตรอีกแง่หนึ่ง

ดังนั้นในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน ตามแนวคิดของนักการศึกษาต่างๆจะต้องคำนึงถึง

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. เนื้อหาของหลักสูตร
3. การจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน
4. การเลือกยทวิธีวิธีการสอน

5. การวัดและประเมินผลของหลักสูตร ทั้งด้านความรู้ ทักษะและเจตคติ

ความจำเป็นของการพัฒนาเนื้อหาของหลักสูตรนั้น เป็นปรากฏการณ์อันหนึ่งของกระบวนการจัดการศึกษาทั้งนี้ เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ที่มีการค้นพบความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ ในขณะที่เนื้อหาความรู้เก่าบางอย่างนั้นได้นำมาทดลองใช้ และถูกพิสูจน์แล้วว่ามีความบกพร่องหรือเกิดความไม่เหมาะสมกับภาวะการเปลี่ยนแปลงของสังคม เมื่อมีความรู้ใหม่เกิดขึ้นมากมาย จึงถือเป็นความจำเป็นที่ต้องมีการคัดเลือกให้ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนนั้นได้เตรียมตัวรับและปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสังคมที่เปลี่ยนไป (Nicholls and Nicholls 1976:98)

การสอนสาขาช่างเทคนิคในสถาบันเทคโนโลยี 3 วิทยาเขตนี้ใช้หลักสูตรและแผนการสอนฉบับเดียวกัน เพื่อให้มาตรฐานการศึกษาใกล้เคียงกัน หลักสูตรที่ใช้ในปัจจุบันนี้ได้ร่างขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2520 และได้มีการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาหลักสูตรในบางหัวข้อเมื่อ พ.ศ. 2525 ซึ่งนับว่าเป็นเวลานานมาก ประกอบกับหลักสูตรดังกล่าวนี้ยังไม่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของอุตสาหกรรมเครื่องเรือนโดยเฉพาะวิชาออกแบบเครื่องเรือน จึงทำให้การจัดการเรียนการสอนควรจะได้เวลาปรับปรุงหลักสูตรทั้งเนื้อหาวิชา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล จากการสอบถามอาจารย์ผู้สอนและประมวลผลจากประสบการณ์ของผู้วิจัยเอง ทำให้ทราบถึงสถานการณ์การสอนที่เป็นอยู่ในปัจจุบันว่าการสอนวิชาออกแบบเครื่องเรือนยึดถือเนื้อหาจากคำอธิบายรายวิชากำหนดเป็นภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ซึ่งเนื้อหาวิชาและกิจกรรมยังไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปฏิบัติงานจริงในตลาดแรงงานในปัจจุบัน ขาดแคลนตำรา เนื้อหาวิชาไม่ทันสมัย

ดังนั้นจากเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาถึงความคิดเห็นของบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนและเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลดังกล่าวในการเรียนการสอนวิชาออกแบบเครื่องเรือน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ ผู้สำเร็จการศึกษา และเจ้าของสถานประกอบการเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาออกแบบเครื่องเรือน สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาช่างเทคนิค ในสถาบันเทคโนโลยีนานาชาติ สาขางานช่างเทคนิค ด้านหลักสูตรและเนื้อหา วิธีการสอน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล คุณลักษณะและเจตคติของผู้สำเร็จการศึกษาสาขาช่างเทคนิค และการนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ ผู้สำเร็จการศึกษา และ เจ้าของสถานประกอบการ เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาออกแบบเครื่องเรือน

สมมติฐานการวิจัย

ความคิดเห็นของกลุ่มอาจารย์ ผู้สำเร็จการศึกษา และ เจ้าของสถานประกอบการ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาออกแบบเครื่องเรือนแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยมีขอบเขตในการวิจัย ดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาออกแบบเครื่องเรือน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สำหรับนักศึกษาแผนกวิชาช่างเคหภัณฑ์ใน 3 วิทยาเขต ที่เปิดสอนและสังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล คือวิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ วิทยาเขตภาคพายัพ และวิทยาเขตเทคนิคตาก เท่านั้น

2. การวิจัยเรื่องนี้จะศึกษาความคิดเห็น เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาออกแบบเครื่องเรือน ในด้านต่างๆ ดังนี้

- 2.1 ด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชา
- 2.2 ด้านวิธีการสอนและการจัดกิจกรรม
- 2.3 ด้านการวัดและประเมินผล
- 2.4 คุณลักษณะและเจตคติของผู้สำเร็จการศึกษาสาขาช่างเคหภัณฑ์
- 2.5 การนำความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติงาน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเฉพาะตัวของอาจารย์ ผู้สำเร็จการศึกษา และ ผู้ประกอบการ ที่แสดงออกต่อคำถามที่เป็นไปในทางเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย หรือ ไม่แน่ใจ
2. การเรียนการสอน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้เป็นไปตามหลักสูตรและประมวลการสอน รวมทั้งการจัดตัวบุคคลในการสอนและกิจกรรม
3. วิชาการออกแบบเครื่องเรือน (Furniture Design) หมายถึง วิชาที่จัดอยู่ในหมวดวิชาชีพเฉพาะสาขาและวิชาบังคับ สำหรับหลักสูตรสาขาวิชาช่างเคหภัณฑ์ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับ

ทฤษฎีหลักการออกแบบเครื่องเรือนและการฝึกปฏิบัติงานออกแบบโดยคำนึงถึงขนาดสัดส่วนรูปร่างของผู้ใช้ ความสวยงามที่สอดคล้องกับประโยชน์ใช้สอยและกรรมวิธีการผลิตในระบบอุตสาหกรรม

4. วิชาชีพเฉพาะสาขา หมายถึง วิชาบังคับในหลักสูตรวิชาชีพเฉพาะแต่ละสาขาซึ่งนักศึกษาทุกคนจะต้องศึกษาและเรียนรู้ จึงจะสำเร็จการศึกษาระดับอาชีวศึกษาในสาขานั้นๆ
5. สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล หมายถึง สถานการศึกษาด้านอาชีวศึกษาที่มีฐานะเทียบเท่ากรมในกระทรวงศึกษาธิการ มีวิทยาเขตต่างๆที่อยู่ในสังกัด 28 วิทยาเขต
6. ช่างเทคนิค หมายถึง ช่างฝีมือและช่างเทคนิคที่มีความรู้และความชำนาญด้านการออกแบบและการผลิตเครื่องเรือน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จะมีประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาออกแบบเครื่องเรือนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานอุตสาหกรรม
2. เป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาค้นคว้าสำหรับผู้สนใจทั่วไปและในการวิจัยที่ต่อเนื่อง
3. เพื่อนำข้อมูลมาเป็นประโยชน์ในการผลิตช่างเทคนิคสาขาช่างเทคนิค

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย